

Đi và Học: Một ngày ở Việt Nam Barcelona

Tên: Giả: Tránh Hái

Thứ Ba, 15 Tháng 6 Năm 2010 08:10

Hôm nay ngày tôi đi mua vé quyên tiền ủng hộ dự án 'The Shadow of the Wind' bên bãi biển Barceloneta nên tôi không để ý đến hai người thanh niên gốc Á Châu đi xa đi đến người bên cạnh tôi trên băng ghế đá.

Họ nói yên lòng ngắm qua kênh trong khi tôi thì vẫn mua vé quyên sách trên tay. Đến khi họ nói chuyện với nhau thì tôi nhận ra đó là à, thì ra họ là người Việt Nam.

Tác giả trên núi Montserrat, Tây Ban Nha.

Tôi khi sang Úc rồi sau đó qua Hong Kông, Phi Luật Tân làm việc hay lúc còn đi học ở Anh, học sang Mỹ đến học ở nơi nào tôi cũng có người Việt sinh sống. Không nhiều thì cũng có ít nhất là vài chục hay vài trăm người sống ở đây đó rồi rúc.

Mãi cho đến thời gian gần đây khi tôi đi sang Phi Châu làm việc thì lần đầu tiên trong

Đi và Học: Một người Việt ở Barcelona

Tên: Trần Hữu

Địa chỉ: Ba, 15 Tháng 6 Năm 2010 08:10

Đi tôi mới biết thế nào là đời thân, đời khổ. Vì không nhàn nhàn không có một bóng dáng người Việt nào ở gần tôi mà ngay cả dân gốc Á Châu cũng hiếm thấy.

Đi đâu cũng thấy... da đen. Thấy họ nói chuyện đây đó có một vài người da trắng. Họ da... màu cả người ở Đ. Còn da vàng thì coi như vô phạm. Tìm ra một nhà hàng Tàu đã là may lắm rồi. Đang đòi hỏi như tôi phải có bữa cho mình mua đồ ăn. Đang hùng. Tôi đã đi đến những tiệm siêu thị supermarket lớn nhất ở Kampala nhưng không có nơi nào... bán dưa.

Bây giờ hôm tôi không học mà gặp hai anh thanh niên người Việt ở bãi biển Barceloneta tôi đã chỉ đường giúp họ đi thăm trường. Thì ra một người thì chỉ về phía sang Barcelona được vài tháng đến học thêm tiếng Tây Ban Nha trường khi về quê ở Hà Nội làm việc. Còn người kia thì đã ở Barcelona được vài năm và đang làm trong một nhà hàng Việt Nam ở gần đó.

Thì ra có nhà hàng Việt Nam ở đây à? Tôi hỏi.

Có chứ anh. Nhà hàng của một gia đình người Việt gốc Hoa đã mở cửa ở đây gần 30 năm rồi. Anh thanh niên đang làm trong nhà hàng trường tôi.

Nếu vậy thì ở Barcelona có nhiều người Việt không? Tôi hỏi tiếp.

Không nhiều đâu anh. Chỉ có vài chục người thôi mà phần đông đều là sinh viên sang đây đi học vài năm như em và sau đó thì về quê ở Việt Nam. Anh thanh niên đang đi học trường tôi tiếp cho bạn.

À. Thì ra là vậy.

Vì bạn tính cả họ luôn thích tìm hiểu về người Việt đi đi, tôi sẵn lòng giúp họ tiếp:

Còn hai bạn thì sao? Có thích việc ở Việt Nam không?

Không chắc chắn cả hai đều đồng ý cùng một lúc: Có chắc anh. Quê hương của mình mà thì sao lại không thích việc?

Ồ. Cũng đúng đấy chứ, có phải không? Quê hương của mình mà ai lại không thích việc?

Lúc này trong đầu tôi cũng muộn hơn mình những câu hỏi thông thường. Nhưng ngay sau đó tôi cũng đã hỏi tiếp theo những mình việc làm gì? Có giúp ích được gì cho đất nước hay không? Hay chắc hẳn làm một tí gì nào thì đã bắt đầu làm khó, làm dễ và nếu được làm luôn thì? Nhưng chính tôi đã từng phải trải qua khi quyết định về Việt Nam sống theo cách đây đúng 3 năm về trước. Nhưng ông bà mình thường nói: Thóc chiêm mùa bội thu dài. Có sống ở Việt Nam trong thời buổi này mùa bội thu nó có thể kéo dài đến đâu. Nhưng là những đêm dài bắt công an theo dõi!

Nhưng tôi đã không chia sẻ cho những người bạn Việt Nam mà quen của tôi nghe những tâm tư này làm gì. Nó không cần thiết và nhiều khi còn phản tác dụng. Vì mọi người tin là những việc xảy ra hàng ngày trên khắp đất nước? Nhưng là đời sống và những người công dân bình thường hoàn toàn không đáng lo ngại trong cơn mưa nghi của công an phòng A25 trước thu của Bộ Công An Việt Nam.

Cũng vì thế đó mà tôi đã lái câu chuyện sang một hướng khác. Chúng tôi đã trò chuyện và chia sẻ rất nhiều về cuộc sống và việc làm của mọi người. Cũng như cảm tưởng của mọi người về việc đi và ở sống có một không hai của người dân Catalans ở thành phố Barcelona. Họ đã báo cho tôi biết rằng có lẽ tôi nên cố gắng tìm kiếm xem và nghe nói núi nào là núi tôi cần phải trèo trước khi về nước (Mount Montserrat). Người tôi đã cho hỏi biết về cuộc sống của người Việt mà nói ra sao và trong trường hợp nào tôi đã có dịp thăm một trong những thành phố đẹp và lãng mạn nhất thế giới.

Lúc chúng tôi chia tay tạm biệt một thời đã lên xuống gần đồng chân trời. Trong ánh hoàng hôn tôi nhìn thấy 2 người thông thạo bên việc ở trung tâm thành phố và lòng chợt cảm nhận được rằng cho dù chúng ta có khác nhau cách nghĩ trong những tình huống hành động, trường hợp thành bất kỳ xã hội nào hoặc các thể thức ra sao, giữa người Việt và người Việt với nhau, thích hay không thích, cũng sẽ luôn có một sợi dây vô hình nào đó kết nối mọi người vào nhau, không thể nào

Đi và Học: Mount ng i Vi t Barcelona

Tác Giả: Tránh Hái

Thứ Ba, 15 Tháng 6 Năm 2010 08:10

hoàn toàn cät đät đäc.

Cũng có thể là tôi quá vä vän. Nhưng đäy thät sä là cäm nhän cäa riêng tôi. Ngay cä khi tôi träo lên đän đänh núi Mount Montserrat.